

Mokrý festival na konci světa aneb Amfolkfest 2010

Napsal uživatel Belmondo
Úterý, 10 Srpen 2010 19:48

Těm festivalům se říká malé nebo regionální. Ostatně jak jinak může vypadat folková hudební akce na konci republiky nedaleko slovenských hranic s pár místními obyvateli, bez víkendové veřejné dopravy, v místě kde silnice končí.... Amfolkfest ovšem po patnácti letech své existence hranici regionální akce překračuje mnohonásobně.

Letošní patnáctý ročník začal „malým“ dárkem pořadatelů divákům. Koncertem do spacáku už v pátek večer. Na bývalém školním dvoře, kde se (alespoň zatím) akce koná, betonovou plochu pokryla maskovací síť, diváci se sesedli do velkého kruhu a hráli takřka domácí **Žamboši** a

Žofka Kabelková

jen na malou aparaturu a mělo to náladu, šťávu a zvláště komorní atmosféru. K tomu krásná teplá letní noc.

Bohužel ráno se Pulčín probudil do válejších se mraků vytrvale skrápějících zem. A do večera už nebylo jinak. Organizátoři se rychle rozhodli nevybalovat velkou aparaturu, před pódium se postavila hradba přístřešků, pod ně lavice a tak v tomhle počasí neuvěřitelné dvě stovky diváků mohly sedět v suchu.

Akce začala zvoněním poledne z místní nádherně opravené kapličky. Stejně jako řada jiných festivalů, má i Amfolkfest svého tradičního účinkujícího. Tím je skupina **Jasoň** ze Sklenných Teplíc. Pohodová muzika, byť pamatujeme lepší chvíle této kapely. Krásný folkově plný zvuk přivezl

Netřísk,

souhra houslí a violoncella je místy uchvacující.

Bodlo

dorostlo k precizním výkonům a jejich největší pecky mají hitový potenciál. Jen se více prosadit. Bodlograss, či jak nejlépe nazvat hudební styl skupiny, je již jasně čitelný a oslovující. Vynikající kytarista

Martin Rous

je také skvělým autorem a skromným člověkem. Jediný písničkář v programu se neztratil. Folklórní kořeny Valašska se promítají samozřejmě i v současné muzice. Oba účinkující z tohoto soudku byli trošku nešikovně zařazeni po sobě, což ale na druhou stranu umožnilo zajímavé srovnání. V tom mi vyšel méně zkušený

Dareband

o kus lépe než

Veselá bída

s

Františkem Segradem

. Autor a hlavní postava Darebandu, jak jinak než Dareba (Jura Václavík), zásobuje skupinu svými písničkami, které znějí stejně jako ty pravé staré lidové. Veselá bída zahrála zkušeně, jen mě příliš k poslechu nepřitáhly výpravy do jiných rytmů známých písniček. Za vrchol festivalu považuju pražský

Jauvajs

. Od doby získání cen v soutěžích už uplynul nějaký čas a nejen na poslední desce, ale i na živých koncertech se Jauvajs stává jednou z našich nejlepších kapel hrajících irskou muziku. Poprvé diváci účinkujícího nechtěli pustit z pódia. Tím nejlepším pro mě byli i přesto, že program zakončující

Docuku

chrtilo z pódia tolik hudebních podnětů a zvuků až uši přecházely. Jen jsem se v nich ztrácel a místy neorientoval. Muzikantsky nepochybně výborně zahrané, ale celé vystoupení jsem nevydržel. Všimli jste si jmen účinkujících (a to jsem ještě nezmnínil skupiny

Filip M

Mince vo fontáně

Mirečkovi sekeráše

). Takto nezní obvyklá sestava regionální folkové akce. A tak kromě možnosti prezentace místních hudebních těles si na Amfolkfestu opravdu přijde na své i divák. Každoročně se tu střídají muzikanti, kteří svými výkony patří k tomu nejlepšímu, co se v žánru objevuje. A stejně tak tomu bude i příští rok.

Jedinou větší vráskou, která pronásleduje Amfolkfest, je slušně řečeno nepřízeň několika jedinců. Ať už svoji estébáckou minulost halí do ochranářského pláště nebo jim jednou ročně vadí muzika znějící jinak poklidnou vískou. A tak stále visí ve vzduchu hrozba přestěhování. Mám strach, že genius loci tohoto místa by se jen stěží nahrazoval. Přijďte za rok. Je to jednoduché. Poslední celý červencový víkend. Poslední vesnička nejvýš na Vsetínsku.